

Sygn. akt II KK 24/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Roman Sądej

Protokolant Anna Janczak

w sprawie A. M.

skazanej z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 19 lutego 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na korzyść skazanej

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 14 listopada 2011 r.,

na podstawie art. 537 § 2 kpk uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem nakazowym z dnia 11 marca 2011 r., sygn. akt X K ..., prawomocnym z dniem 19 maja 2011 r. uznał A. M. za winną tego, że w okresie od 8 czerwca 2010 roku do 29 lipca 2010 roku w W. przy ul. D. na Poczcie Polskiej numer ..., działając czynem ciągłym dokonała przywłaszczenia powierzonego mienia w łącznej kwocie 3020,81 zł, poprzez przyjęcie i

potwierdzenie odciskiem imiennie przydzielonego datownika czterech wpłat, a następnie niezarachowanie ich na rachunki bankowe zgodnie z danymi zawartymi na dowodach wpłat, czym działała na szkodę Poczty Polskiej, tj. czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., po czym na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. wymierzył oskarżonej karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie i podjął inne rozstrzygnięcia.

Tenże Sąd wyrokiem zaocznym z dnia 14 listopada 2011 r. uznał A. M. za winną również czynu wypełniającego dyspozycję art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., opisanego w ten sposób, że od dnia 31 maja 2010 r. do dnia 13 lipca 2010 r. działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem w W. przy ul. D. w Urzędzie Poczty W. ... przywłaszczyła powierzone jej mienie w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 1880, 41 zł, w ten sposób, że będąc pracownikiem Poczty Polskiej S.A. na stanowisku asystent, dokonała przyjęcia kwot od klientów w dniach: 31 maja 2010 r. na kwotę 543,19 zł, 11 czerwca 2010 r. na kwotę 499,33 zł, 8 lipca 2010 r. na kwotę 431,57 zł, 13 lipca 2010 r. na kwotę 406,05 zł, posługując się imiennym datownikiem i podpisem a następnie pobranych pieniędzy nie zaksięgowwała w kasie, czym działała na szkodę Poczty Polskiej S.A., i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierzył oskarżonej karę roku pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby 3 lat oraz wydał rozstrzygnięcia co do naprawienia szkody, dowodów rzeczowych i kosztów.

Ten wyrok uprawomocnił się z dniem 9 grudnia 2011 r.

Prokurator Generalny zaskarżył wyrok w całości na korzyść skazanej zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 366 § 1 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., polegające na zaniechaniu przez sąd wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, związanych z wcześniejszą karalnością oskarżonej, w wyniku czego doszło do wadliwego określenia granic czasowych przypisanego jej czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i skazania za jego popełnienie w okresie od dnia 31 maja 2010 r. do dnia 13 lipca 2010 r. pomimo tego, że wcześniejszym prawomocnym wyrokiem nakazowym tego sądu w sprawie o sygn. X K ... została ona skazana za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione od dnia 8 czerwca 2010 r. do dnia 29 lipca 2010 r.”

Skarżący się wniósł o uchylenie zakwestionowanego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona na korzyść skazanej jest oczywiście zasadna w całości, przez to mogła być uwzględniona na posiedzeniu (art. 535 § 5 k.p.k.).

Nie budzi wątpliwości, utrwalone m.in. w judykaturze, aprobowane przez obecny skład Sądu Najwyższego, stanowisko, że prawomocne skazanie za czyn ciągły (art. 12 k.k.) stoi na przeszkodzie ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia (patrz uchwały: z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 25/01 – OSNKW 2002, z. 1 – 2, poz. 2, z dnia 15 czerwca 2007 r., I KZP 15/07 – OSNKW 2007, z. 7 – 8, poz. 55, wyrok z dnia 5 stycznia 2011 r., V KK 64/10 – OSNKW 2011, z. 2, poz. 14). Aktualne są również motywy tego stanowiska i nie ma potrzeby ich tutaj przytaczać.

Już z porównania opisów przypisanych czynów wskazanymi wyżej wyrokami i kwalifikacji prawnej tych czynów wynika, że poszczególne zachowania były takie same, przy czym zachowania zaistniałe w dniach 11 czerwca 2010 r. i 8 lipca 2010 r. okazały się elementami czynu osądzanego w sprawie X K ..., mieszcząc się w jego ramach czasowych. Jednak z uwagi na to, że elementem składowym przestępstwa przypisanego w niniejszej sprawie było też zachowanie z dnia 31 maja 2010 r., nie została naruszona waga rzeczy całkowicie osądzonej i w rezultacie nie doszło do uchybienia z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Zachowanie to wykraczało bowiem poza czas przestępstwa ciągłego przypisanego w drugiej sprawie X K

Trafnie więc zarzucono w kasacji rażące naruszenie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. przez wadliwe określenie granic czasowych przypisanego tu czynu, w rezultacie naruszenia w tym samym stopniu art. 366 § 1 k.p.k. Postąpienie w myśl tego przepisu oraz respektowanie dyspozycji art. 410 k.p.k., (niewymienionego w skardze, lecz oczywiście naruszonego przez zaniechania wskazane w jej uzasadnieniu), to jest dostrzeżenie i wyprowadzenie wniosków z treści m.in. zawiadomienia o niezarachowaniu przez oskarżoną **kolejnych** wpłat (k. 1) i karty karnej, w które figurowało niedawne skazanie za taki sam czyn przez ten sam sąd (k.100), musiałyby doprowadzić choćby do załączenia akt sprawy X K ... a następnie do wyeliminowania z opisu czynu tych zachowań, które objęte zostały

skazaniem w tamtej sprawie. Taka byłaby konsekwencja podzielenia wniosków wynikających z powołanych wyżej judykatów Sądu Najwyższego.

Podsumowując, rażące naruszenie wskazanych wyżej przepisów miało bez wątpienia istotny wpływ na treść wyroku i dlatego nie mógł się on ostać.

Ponownie procedując Sąd pierwszej instancji będzie miał na względzie rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy wydane w sprawie II KK 25/13, dotyczące sprawy X K ... Sądu Rejonowego w W.